

ningerne til lovforslaget gøre de såkaldte australdollar- og pund-arrangementer uinteressante. I disse arrangementer har skatteyderen optaget lån i eksempelvis engelske pund og købt obligationer i samme valuta for lånebeløb. Der købes obligationer, hvor den pålydende rente opfylder mindsterentekravet, p.t. 9 pct., og da der anvendes højrente-valutaer, vil obligationer med en pålydende rente på 9 pct. kunne købes til betydelig underkurs og dermed med udsigt til en sikker børskursgevinst.

For disse arrangementer kan man ikke anvende samme overgangsbestemmelse som for selskabers generelle skattepligt, hvorefter allerede stiftet gæld ikke omfattes af lovforslaget, mens der som indgangsværdier for fordringer kan vælges mellem de faktiske anskaffelsessummer og kursværdien på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse. Hvis man anvendte denne model, ville man kunne komme ud for, at et valutakursfald på den anvendte valuta ville kunne resultere i et valutakurstab på fordringen, som overstiger børskursgevinsten. Skatteyderen ville således kunne opgøre et fradragberettiget tab på fordringen, mens den modsvarende gevinst på gælden ikke ville kunne beskattes. Skatteyderen ville således i princippet kunne få en gevinst direkte som følge af lovindgrebet mod australdollararrangementerne. På denne baggrund er der valgt en anden overgangsbestemmelse for forslaget om beskatning af fordringer og gæld i fremmed valuta end for forslaget om generel beskatning af selskaber.

Spørgsmål 72:

Supplerende spørgsmål i anledning af svar på spørgsmål 44 og 45, jf. bilag 17

Betyder svaret, at den enkelte skatteydere lokale skatteforvaltning skal undersøge, om der er realitet i det enkelte arrangement? Hvorledes skal det ske i praksis? Og hvorledes sikres ensartede afgørelser af disse undersøgelser?

Hvorledes skal sidste afsnit i svaret forstås sammenholdt med ministerens manglende indbringelse af Landsskatteretssagen TfS 1988-249 og stillingtagen i appelsagen over Østre Landsrets dom af 23. marts 1988 i Fugmansagen TfS 1988-210, hvor skatteyderne netop ikke havde ejet obligationerne i hele perioden, fordi vekselererfirmaet havde solgt dem og tilbagekøbt dem ved arrangementets udløb ved hjælp af en modgående terminsforretning? Kan det ikke befrægtes, at det er denne form, som visse af australdollararrangementerne har, og skal de så tilsidesættes efter principperne i Rechnageldommen eller godkendes efter principperne i ministerens senere praksis?

Svar:

Som nævnt i svaret på spørgsmål 77 er det i ligningsplanerne for 1989 og 1990 blevet fastsat, at der skal gennemføres en særskilt undersøgelse af de såkaldte australdollararrangementer og de tilsvarende i britiske pund-obligationer.

Told- og Skattestyrelsen har oplyst, at undersøgelsen vil tage sit udgangspunkt hos de enkelte udbydere af arrangementer for netop derved at sikre en ensartet skattemæssig behandling for deltagerne.

Told- og Skattestyrelsen har i forbindelse hermed anmodet de kommunale og regionale skattemyndigheder om ikke at påbegynde behandlingen af de enkelte sager, men i stedet indsende materiale om de enkelte arrangementer til Told- og Skattestyrelsen, hvor det vil blive anvendt ved udformningen af retningslinierne for sagerne behandling lokalt.

Hvad angår den sidste del af spørgsmålet om de statsgældsbevissager, som ikke er blevet anket, adskiller disse sig fra Højesterets dom i Rechnagelsagen, jf. Skat 1986, nr. 2 (s. 141). Det var derfor tvivlsomt, om skattemyndighederne kunne vinde disse sager. Forskellen mellem disse sager og Rechnagelsagen er nærmere beskrevet i vedlagte redegørelse af 29. november 1988.